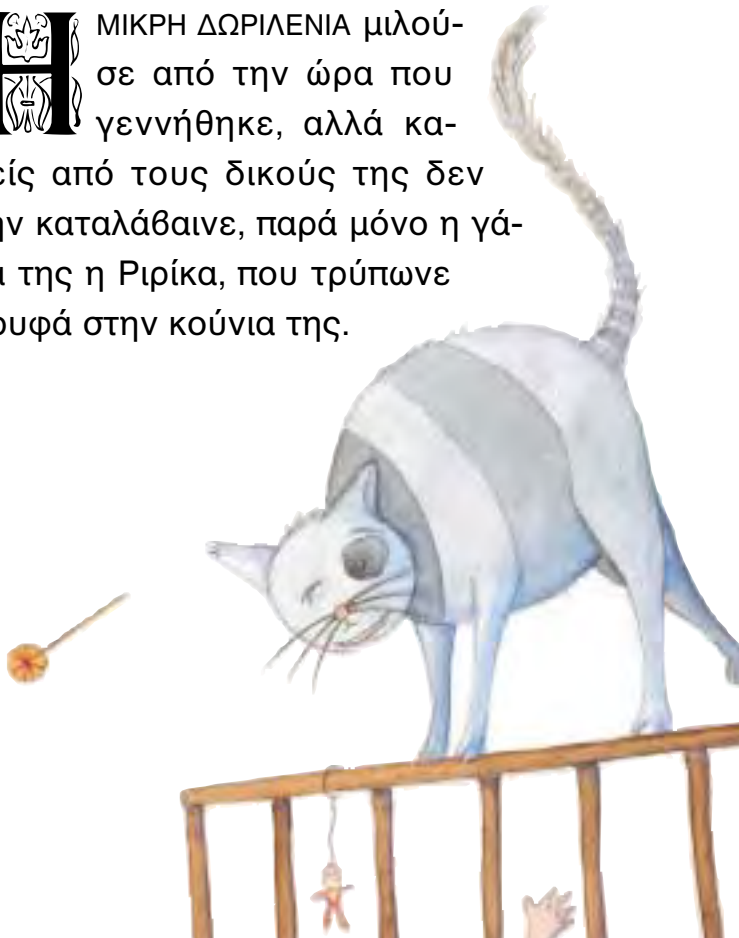

Η «ΑΛΛΗ» ΓΛΩΣΣΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΔΩΡΙΛΕΝΙΑ μιλούσε από την ώρα που γεννήθηκε, αλλά κανείς από τους δικούς της δεν την καταλάβαινε, παρά μόνο η γάτα της η Ριρίκα, που τρύπωνε κρυφά στην κούνια της.

— Πατί, βρε Ριρίκα μου, δε με καταλαβαίνουν όταν μιλάω; τη ρώτησε μια μέρα. Μήπως γιατί τους τα λέω φαφούτικα;

— Μπα. Δε σε καταλαβαίνουν, γιατί εκείνοι μιλούν την ανθρωπολαλιά ενώ εσύ μια «άλλη» γλώσσα. Αυτή που μιλούν όλα τα μωρά των ανθρώπων.

— Εσύ πώς καταλαβαίνεις και μένα και κείνους;

— Εμείς τα ζώα καταλαβαίνουμε όλες τις λαλιές της Γης. Μην κοιτάς που δε μιλάμε την ανθρωπολαλιά. Κι εσείς οι άνθρωποι, όταν γεννιόσαστε, καταλαβαίνετε όλες τις λαλιές της Γης. Όπως τη γατίσια τώρα εσύ. Μόλις όμως αρχίζετε και μαθαίνετε την ανθρωπολαλιά, ξεχνάτε όλες τις άλλες λαλιές – ακόμη και το ότι κάποτε τις ξέρατε!

— Εγώ δε θα τις ξεχάσω ποτέ! δή-

λωσε επίσημα η Δωριλένια. Και να δεις που, σαν βγουν τα δόντια μου, η μαμά μου τουλάχιστον θα με καταλαβαίνει.

Ωστόσο, ακόμη κι όταν έπαψε να είναι φαφούτα η Δωριλένια, πάλι οι μεγάλοι δεν την καταλάβαιναν όταν μιλούσε. Ούτε καν η μαμά της. Μάλιστα, από μια στιγμή και μετά άρχισαν να της ζητούν να πει «μαμά» ή

«μπαμπά» στην ανθρωπολαλιά. Αλλά η Δωριλένια δεν έλεγε τίποτε, γιατί δεν ήθελε να ξεχάσει τις άλλες λαλιές του κόσμου. Άσε που, καταλαβαίνοντας όλες αυτές, έκανε συνέχεια φιλίες. Να, όπως έγινε κι εκείνη τη μέρα...

Ο ΓΑΛΑΖΕΝΙΟΣ

Η ΔΩΡΙΛΕΝΙΑ φιλοβαριόταν μέσα στο πάρκο της. Η Ριρίκα καθόταν μπροστά στην ανοιχτή μπαλκονόπορτα και θαύμαζε τάχα τη θέα. Στην πραγματικότητα κοίταζε λαίμαργα κάτι περιστέρια στην απέναντι ταράτσα.

Ξαφνικά ακούστηκε ένα ανάλαφρο «φρουπ!» και στο μπαλκόνι τους προσγειώθηκε ένα γαλάζιο περιστέρι.

Η Ριρίκα γλείφτηκε κι ετοιμάστηκε να του ορμήσει.

— Ήσυχα, Ριρίκα! τη σταμάτησε η Δωριλένια. Μην το πειράζεις.

Η Ριρίκα μαζεύτηκε κατσουφιασμένη στην άκρη.

— Έλα μέσα, περιστέρι, είπε τώρα η Δωριλένια. Πώς σε λένε;

— Γαλαζένιο, απάντησε εκείνο κοιτάζοντας πλάγια τη γάτα.

— Δε θα σε πειράξει η Ριρίκα, το ησύχασε η Δωριλένια. Έλα να παίξουμε. Έλα κι εσύ Ριρίκα.

— Γκουχ! Ξερόβηξε εκείνη πλησιάζοντας. Αυτό δε θα αρέσει καθόλου στη μαμά σου.

— Και γιατί; απόρησε η Δωριλένια.

— Να, χτες που είδε ένα άλλο περιστέρι στο μπαλκόνι μας, το έδιωξε αμέσως λέγοντας «Ξουτ! Ξουτ από δω! Ώρα είναι να μου μαζεύονται εδώ τα περιστέρια και να μου γεμίζουν το μπαλκόνι κουτσουλιές!».

Ο Γαλαζένιος έσκυψε ντροπιασμένος το κεφάλι.

— Και λοιπόν; Όλοι μας κάνουμε... κουτσουλιές, είπε η Δωριλένια και έσιαξε λιγάκι την πάνα της.

— Όχι όπου βρούμε όμως, αντιγύρισε η Ριρίκα.

— Δεν έχει σημασία. Άλλος τα κάνει στην πάνα του, άλλος στην άμμο, άλλος εδώ, άλλος εκεί...

— Προσέχουμε όμως να μη λερώνουμε, επέμεινε η Ριρίκα. Εμείς οι γάτες...

— Δεν έχει σημασία είπα, την έκοψε η Δωριλένια. Έπειτα, ο Γαλαζένιος μπορεί να... κρατηθεί λιγάκι. Έτσι δεν είναι, Γαλαζένιε;

— Έτσι, είπε εκείνος και γουργούρισε.

— Δεν το πιστεύω! ακούστηκε τότε μια έκπληκτη φωνή από την πόρτα του δωματίου.

Απότομα έστρεψαν και οι τρεις τους και είδαν να στέκεται εκεί η μαμά της Δωριλένιας με γουργωμένα μάτια.

— Τι δεν πιστεύει;
απόρησε η Δω-
ριλένια.

— Αυτό που βλέπει.

Κανονικά εγώ θα έπρε-
πε να είχα ξεπουπουλιάσει τώρα το
περιστέρι και όχι να κάθομαι μαζί
του πάνω στην αγκαλιά σου, εξήγησε
παγερά η Ριρίκα.

— Καλύτερα να πηγαίνω εγώ σιγά σι-
γά, μουρμούρισε ο Γαλαζένιος και
προχώρησε προς την μπαλκονόπορτα.

— Να 'ρθεις πάλι αύριο να παίξουμε!
του φώναξε η Δωριλένια. Φέρε και
τους φίλους σου!

— Ξουτ! Ξουτ! έκανε στο περιστέρι
η μαμά της, που είχε συνέλθει στο
μεταξύ από την έκπληξη και ήδη
έψαχνε καχύποπτα εδώ κι εκεί για
κουτσουλιές. Πάει, χάζεψε η γάτα
μας, μονολόγησε τώρα. Άκου να μην
ορμήσει στο περιστέρι!...

— Εγώ της είπα να μην το πειράξει,
πήρε το μέρος της Ριρίκας η Δωριλέ-
νια.

Αλλά, φυσικά, η μαμά
της δεν την κατάλαβε.

— Ωραία! Είμαι και χα-
ζή από πάνω τώρα!
γκρίνιαξε η Ριρίκα και,
σηκώνοντας αγέρωχα τη
φουντωτή της ουρά, βγήκε
στο μπαλκόνι προσβλη-
μένη κι αποφασισμένη
να μην αφήσει κανένα
περιστέρι να πλησιά-
σει ξανά.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ όμως, όταν ο Γαλαζένιος προσγειώθηκε πάλι στο μπαλκόνι, η Ριρίκα ήταν στην κουζίνα κι έτρωγε. Και δεν είδε που ήρθε μετά εκεί και ολόκληρη η παρέα του Γαλαζένιου, ούτε που όλοι μαζί μπήκαν μέσα στο δωμάτιο κάνοντας τη Δωριλένια να ξετρελαθεί από τη χαρά της και να μην ξέρει ποιο περιστέρι να πρωτοχαϊδέψει, σε ποιο να πρωτομιλήσει, με ποιο να πρωτοπαίξει... Κι άλλο καθόταν στο κεφάλι της, άλλο στον ώμο της...

— Ριρίκα! Ε! Ριρίκα! Έλα μέσα! φώναξε ενθουσιασμένη κάποια στιγμή.

Όμως, μαζί με τη γάτα, έφτασε εκεί τρέχοντας κι η μαμά της, που είχε ακούσει τις φωνές της και δεν είχε καταλάβει, βέβαια, τι έλεγε.

— Παναγιά μου! Το παιδί! έκανε τρομαγμένη βλέποντας τη Δωριλένια από πάνω μέχρι κάτω γεμάτη περιστερία. Ξουτ! Έξω! άρχισε να διώχνει τα πουλιά αλαφιασμένη. Όρμα τους, Ριρίκα!

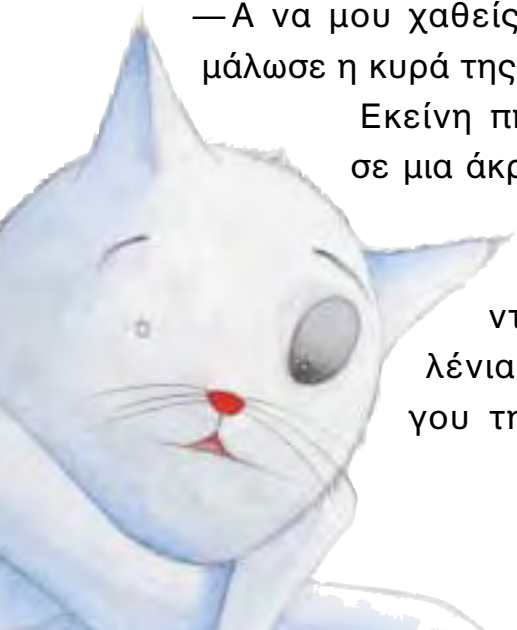
Όμως η Δωριλένια με μια ματιά της είχε ήδη κόψει τη φόρα της γάτας.

— Α να μου χαθείς, χαζόγατα! τη μάλωσε η κυρά της.

Εκείνη πήγε και κάθισε σε μια άκρη κατασκασμένη. Ωραία και καλή η κουβέντα με τη Δωριλένια, αλλά του λόγου της ήταν πρώτα

απ' όλα γάτα. Και οι γάτες κυνηγούν τα πετούμενα, δε γίνονται φιλαράκια τους!

Αλλά, επειδή η Ριρίκα δεν ήθελε να πληγώσει τη μικρή της φιλενάδα –ούτε και να τρώει, βέβαια, κατσάδα από την κυρά της–, συμφώνησαν μετά να μην έρχονται τα περιστερία όλα μαζί αλλά δύο ή τρία το πολύ κάθε φορά, ώστε να μην τους παίρνει κανένας άλλος είδηση. Αλλά τελικά δε γλίτωσε από τις κατσάδες η Ριρίκα...

ΤΟ ΡΟΖ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

ΕΝΑ ΜΕΣΗΜΕΡΑΚΙ, έτσι όπως έτρωγε όλη η οικογένεια, από μια γωνία ξεπρόβαλε ένα ροζ ποντικάκι. Η πρώτη που το είδε ήταν η Δωριλένια.

—Γεια σου! του φώναξε. Κόπιασε!

—Και η γάτα; είπε εκείνο βγαίνοντας διστακτικά πιο έξω.

—Ριρίκα, μην πειράξεις το ποντικάκι, έτσι;

Η Ριρίκα και μόνο στο άκουσμα «ποντικάκι» είχε πεταχτεί από τη θέση της και μύριζε τον αέρα σαν λαγωνικό.

—Δε θα το πειράξεις είπα! ξανά η Δωριλένια πιο αυστηρά τώρα. Έλα, έλα, ποντικάκι μου, κοντά! και, κόβο-

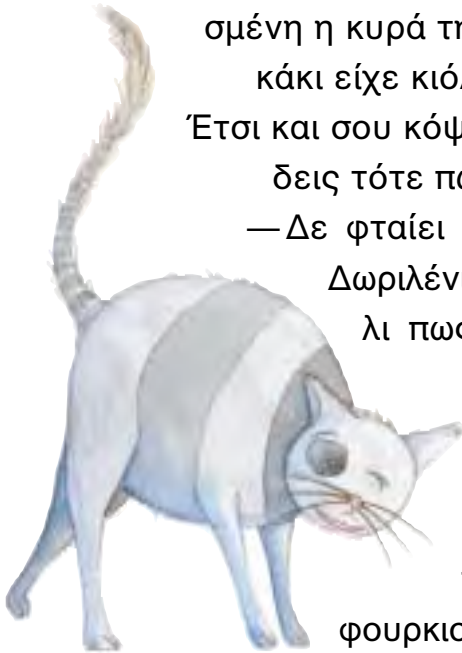
ντας ένα κομματάκι τυρί, το πέταξε στο ποντίκι που είχε πλησιάσει.

—Δωριλένια, δεν πετάμε φαγητό στο πάτωμα! τη μάλωσε η μαμά της κι έσκυψε να πιάσει το τυρί. Αααα! Ένα ποντίκι! Ριρίικα!

Όμως η Ριρίκα —λόγω της Δωριλένιας— πέρα έβρεχε!

—Άχρηστη! της πέταξε φουρκισμένη η κυρά της, ενώ το ποντίκι είχε κιόλας εξαφανιστεί. Έτσι και σου κόψω το φαγητό, θα δεις τότε πώς θα κυνηγάς...

—Δε φταίει η Ριρίκα! είπε η Δωριλένια, ξεχνώντας πάλι πως δεν την καταλάβαινε η μαμά της, και έστειλε κρυφά ένα φιλί στη Ριρίκα, που την κοιτούσε φουρκισμένη.

Παρ' όλ' αυτά, δεν κράτησε και πολύ η φούρκα της Ριρίκας. Μάλιστα, αργότερα, όταν τα αφεντικά της έπεσαν να κοιμηθούν για μεσημέρι και στο δωμάτιο της Δωριλένιας ήρθε όλη η οικογένεια του μικρού ποντικιού να γνωριστούν, εκείνη μέχρι και «χαίρω πολύ» είπε!

